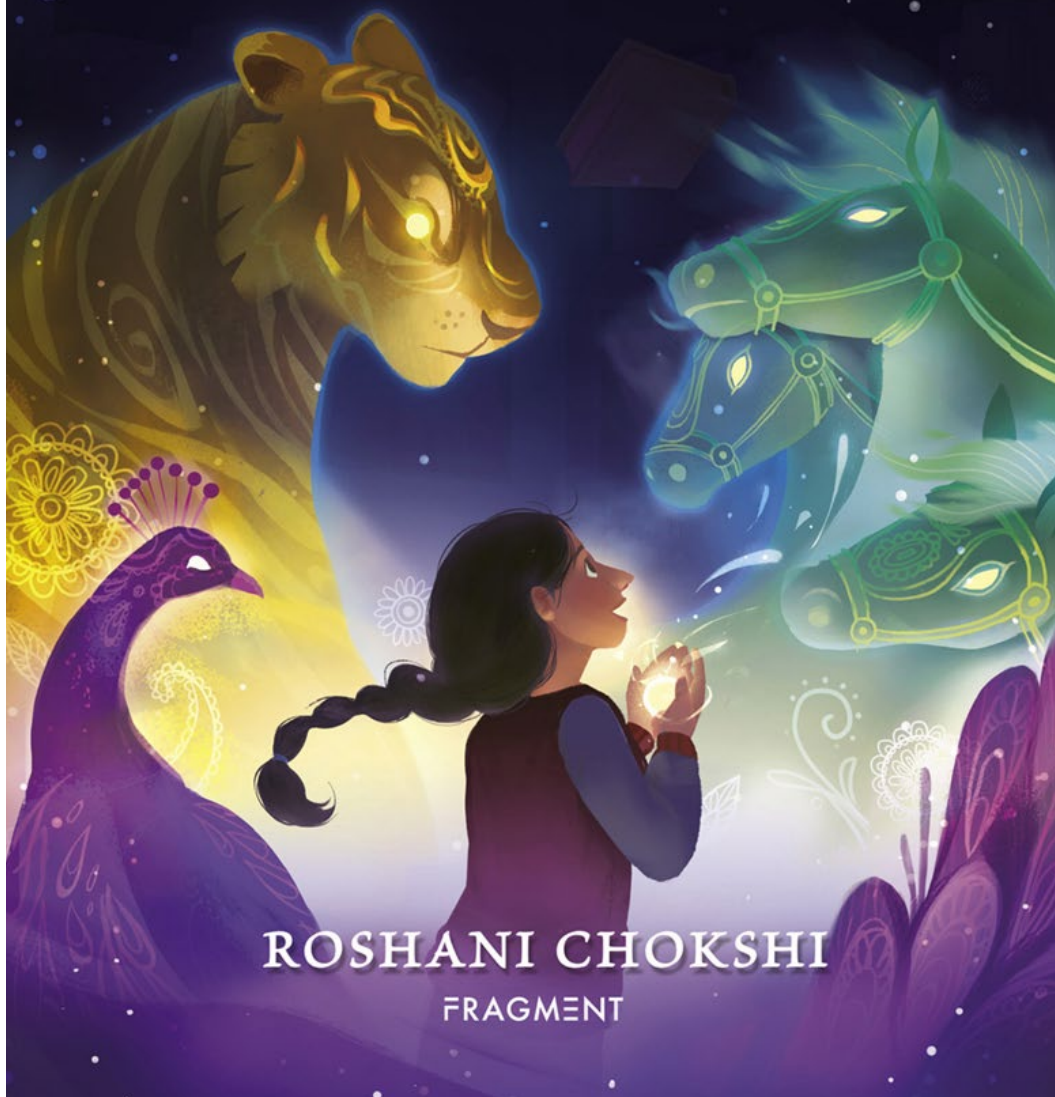

RICK RIORDAN PŘEDSTAVUJE

Aru Šah

A KONEC ČASU

ROSHANI CHOKSHI

FRAGMENT

Aru Šah a konec času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Roshani Chokshi
Aru Šah a konec času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Aru Šah

A KONEC ČASU

ROSHANI CHOKSHI

FRAGMENT

Mým sestrám:

Niv, Victorii, Bismah, Monice a Shraye.

Vážně potřebujeme nějakou společnou znělku.

Obsah

Z Aru Šah vám vybuchne hlava	9
Kapitola 1 – V níž Aru lituje, že otevřela dveře	13
Kapitola 2 – Ajajaj	22
Kapitola 3 – Probuzení	30
Kapitola 4 – Ne-kom-pe-tent-nost	35
Kapitola 5 – Další sestra	43
Kapitola 6 – Koukej, ale ne doopravdy	50
Kapitola 7 – Rada strážců	59
Kapitola 8 – Kdo je tvůj táta?	74
Kapitola 9 – Tři klíče	79
Kapitola 10 – Výprava do salonu krásy	93
Kapitola 11 – Sněží, sněží popílek	102
Kapitola 12 – Přiveďte dalšího démona!	
Počkat, radši ne...	110
Kapitola 13 – Hipster v mraveništi	122
Kapitola 14 – Výprava do samoobsluhy	128
Kapitola 15 – Proč jsou všechny očarované věci tak drzé?	140
Kapitola 16 – Co přinesly Sezony	152
Kapitola 17 – Knihovna od A do Z	164
Kapitola 18 – Podivnosti	174
Kapitola 19 – Tohle vážně... VÁŽNĚ... neudělám	186
Kapitola 20 – Páni, ona to dokázala	196
Kapitola 21 – Dveře a psi	201
Kapitola 22 – Kdopak je hodný pejsek?	207

Kapitola 23 – Index duše	212
Kapitola 24 – Opozážit se, narušit, uráčit se	223
Kapitola 25 – Co je vidět (a co není)	233
Kapitola 26 – Můj dům, ne váš! Nedotýkat se!	242
Kapitola 27 – ... a pak nastoupila horda světlušek velkých jako godzilla	249
Kapitola 28 – Příběh paláce	256
Kapitola 29 – Most zapomnění	264
Kapitola 30 – Šukrův příběh	272
Kapitola 31 – Divně to tu smrdí	280
Kapitola 32 – #Jednička na Minině seznamu Deseti způsobů, jakými nechce umřít: Smrt smradlavým dechem	287
Kapitola 33 – V příštím životě budu kráva	295
Kapitola 34 – Jezírko minulosti	301
Kapitola 35 – Dostanu na cestu lepší vlasy?	310
Kapitola 36 – Zahájila to televize	320
Kapitola 37 – Útok!	327
Kapitola 38 – Aru Šah je lhářka	335
Kapitola 39 – Kdo že je tu lhář?	343
Kapitola 40 – Selhání	347
Kapitola 41 – Máš to tam všechno?	351
Kapitola 42 – Slovní zvrátky	359
Kapitola 43 – Proč, proč, proč? Pitomá slova	364
Kapitola 44 – Haf	370
 SLOVNÍČEK	 377

Z Aru Šah vám vybuchne hlava

Stalo se vám někdy, že jste četli knihu a napadlo vás *Páni, škoda, že jsem tohle nenapsal sám!?*

Takovou knihou je pro mě *Aru Šah a konec času*. Je v ní všechno, co mám rád: humor, akce, skvělé postavy a samozřejmě úžasná mytologie! Jenže tuhle knihu bych napsat nemohl. Nemám přirozené ani nastudované vědomosti na to, abych se vypořádal s obrovským, neuvěřitelným světem hinduistické mytologie, natož abych to napsal takhle zábavně a čtivě.

Naštěstí pro nás pro všechny to dokáže Roshani Chokshi.

Pokud neznáte hinduistickou mytologii – no, tak to na vás čeká příjemné překvapení! Mysleli jste si, že Zeus, Arés a Apollón jsou samorosti? Jen počkejte, až poznáte Hanumána a Urvaší. Mysleli jste si, že Anaklusmos je super zbraň? Tak

se podívejte na tuhle parádní sbírku božských zbraní zvaných astry – hole, meče, luky a sítě utkané z blesků. Vyberte si, co je libo. Budete je potřebovat. Mysleli jste si, že Medúza je děsivá? Slabý odvar proti *nágûm* a *rákšasûm*. Aru Šah, energická a chytrá holka ze sedmé třídy v Atlantě, se chystá pustit přímo do vši téhle potřeštěnosti a z jejího dobrodružství vám moc příjemně exploduje hlava.

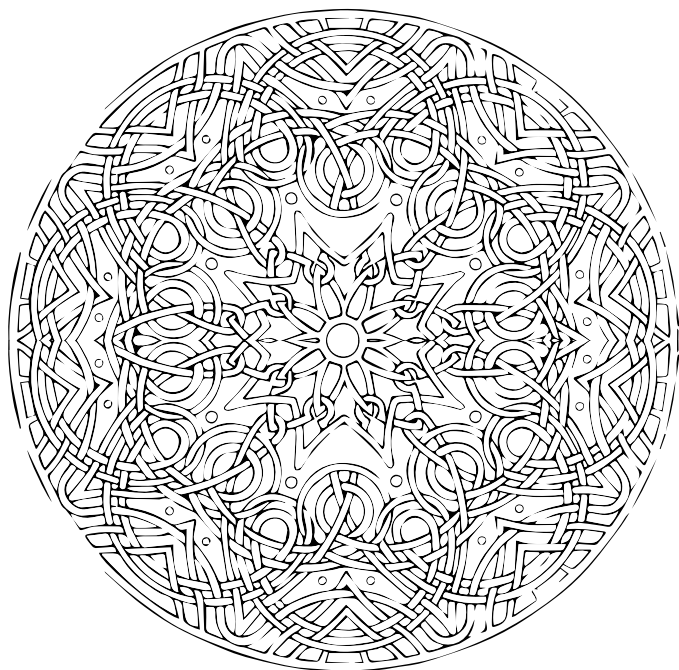
A pokud hinduistickou mytologii znáte, zažijete nejzábavnější rodinnou sešlost všech dob. Setkáte se se spoustou svých oblíbenců – s bohy, démony, netvory, s ničemy i hrdiny. Vznese se k nebesům a klesnete do podsvětí. A bez ohledu na to, kolik z těch mýtů znáte, se s vámi vsadím o balíček tyčinek Twix, že se dozvíte něco nového.

Asi už jste poznali, jak mě těší, že se s vámi můžu o tuhle knížku podělit? Ano, jsem z ní opravdu nadšený.

Tak na co čekáme? Aru Šah se potlouká v Muzeu starého indického umění a kultury, kde pracuje její máma. Začaly podzimní prázdniny a Aru by dala ruku do ohně za to, že ji čeká nudný den.

Haha. Je vedle jak ta jedle.

Rick Riordan

KAPITOLA 1

V níž Aru lituje, že otevřela dveře

Vyrůstáte-li obklopení krajně nebezpečnými věcmi, hrozí vám, že si na ně po určité době zvyknete.

Aru žila v Muzeu starého indického umění a kultury, co jen si pamatovala. A moc dobře věděla, že na lampu na konci Síně bohů nesmí sahat.

Mluvila o té „lampě zkázy“ podobně jako pirát, který zkrotil mořského netvora a jen tak prohodí: *Jo, vy myslíte tady starouše Ralfíka?* Ale i když na ni byla zvyklá, ani jednou ji nerozsvítila. To by bylo proti pravidlům. Proti pravidlům, která odříkávala každou sobotu, když vedla odpolední prohlídku.

Někomu se možná nezamlouvá pracovat o víkendu, ale Aru to nikdy jako práce nepřipadalo.

Brala to jako obřad.

Jako tajemství.

Oblékala si na to jasně červenou vestu se třemi ozdobnými knoflíky. Napodobovala mámin hlas muzejní kurátorky a – což na tom bylo to nejlepší – lidé ji *poslouchali*. Nespouštěli oči z její tváře. Zvlášť když mluvila o té prokleté lampě.

Někdy se jí zdálo, že je to ta nejskvělejší věc, o které kdy hovořila. Prokletá lampa je mnohem zajímavější téma k hovoru než řekněme návštěva u zubáře. I když by se dalo říct, že prokleté je obojí.

Aru žila v muzeu tak dlouho, že už před ní nemělo žádná tajemství. Četla si a psala si úkoly pod obřím kamenným slo-
nem u vchodu. Často usnula v promítacím sále a probudila se
těsně předtím, než praskající nahrávka oznámila, že se Indie
stala nezávislou na Británii roku 1947. Dokonce si pravidelně
schovávala bonbony v tlamě čtyři sta let staré sochy mořského
draka v západním křídle (pojmenovala si ho Steve). Aru vě-
děla o všem, co se kde v muzeu šustlo. Až na jednu věc...

Na lampu. Ta pro ni zůstávala velkou záhadou.

„Není to vlastně lampa,“ vysvětlila jí máma, renomovaná
kurátorka a archeoložka, doktorka K. P. Šah, když ji Aru po-
prvé ukázala. „Říkáme jí *diya*.“

Aru si pamatovala, jak tehdy přitiskla nos na skleněnou
vitrínu a hleděla na ten kus hlíny. Na prokletý předmět vypa-
dal docela nudně. Trochu připomínal rozmáčkнутý hokejový
puk. Okraje měl zdobené drobnými znaky, připomínaly kou-
sance. Ale přestože lampa vypadala tak normálně, zdálo se,

jako by se od ní dokonce i sochy v Síni bohů odkláněly, udržovaly si odstup.

„Proč ji nemůžeme rozsvítit?“ zeptala se tehdy mámy.

Máma se vyhnula jejímu pohledu. „Světlo někdy ozáří věci, které je lepší nechat ve tmě. Kromě toho, nikdy nevíš, kdo se dívá.“

Aru, ta se dívala. Dívala se celý svůj život.

Každý den po škole přišla domů, pověsila si batoh na chobot kamenného slona a kradla se k Síni bohů.

Byla to nejoblíbenější část muzea, se stovkou soch různých hinduistických bohů. Máma nechala obložit stěny zrcadly, aby návštěvníci viděli artefakty ze všech stran. Ta zrcadla byla „starobylá“ (tohle slovo Aru použila, když prodala Burtonu Praterovi zelenkavou penci za závratnou cenu dva dolary a půlku tyčinky Twix). Díky vysokým jilmům a keřům pod nimi před okny padalo do Síně bohů vždycky trochu tlumené světlo. Jakoby nadýchané. Jako by sochy měly světelné koruny.

Aru se zastavila ve dveřích a přejížděla pohledem své oblíbené postavy – boha Indru, vládce nebes třímajícího blesk, boha Krišnu, hrajícího na flétnu, Buddhu, sedícího vzpřímeně s překříženýma nohama v meditaci –, dokud nevyhnutelně jako magnet nepřitáhla její pohled *diya* ve skleněné vitríně.

Stávala tam dlouho, čekala na něco... na cokoli, co by udělalo příští školní den zajímavější, nebo díky čemu by si lidi všimli, že ona, Aru Šah, není jen normální sedmačka prokousávající se druhým stupněm, ale někdo *výjimečný*...

Aru čekala na kouzla.

A den co den byla zklamaná.

„Udělejte něco,“ zašeptala sochám bohů. Bylo pondělí ráno a ona ještě trčela v pyžamu. „Máte spoustu času provést něco parádního, protože mám podzimní prázdniny.“

Sochy neudělaly nic.

Aru pokrčila rameny a podívala se z okna. Stromy v Atlantě v Georgii si ještě neuvědomily, že je říjen. Jenom jejich horní půlky nabraly červenozlatý odstín, jako by je někdo namočil ve vědru s ohněm a pak je zarazil zpátky do trávniku.

Jak Aru čekala, klubal se z toho pořádně nudný den. Už to ji mělo varovat. Svět moc rád lidi šidí. S oblibou předstírá, že den bude jasný a líný jako sluncem rozehrátý med, stékající ze sklenice, a přitom čeká, až nebudete ve střehu...

... a pak udeří.

Chvilí předtím, než se rozezněl zvonek, poletovala Aruina máma jejich přecpaným bytem připojeným k muzeu. Vypadalo to, že čte tři knihy najednou, přitom mluvila do telefonu jazykem, který zněl jako sbor drobných zvonků. Kdežto Aru ležela hlavou dolů na gauči, házela po mámě kousky popcornu a dělala, co mohla, aby si jí všimla.

„Mami. Jestli nic neřekneš, tak mě vezmeš do kina.“

Máma se uhlazeně zasmála do telefonu. Aru se zamračila. Proč se ona sama neumí takhle smát? Od ní to vždycky znělo, jako že se dusí vzduchem.

„Mami. Jestli nic neřekneš, tak si pořídíme psa. Pyrenejskýho horskýho. A budeme mu říkat Doktor Štěkyl!“

Máma teď se zavřenýma očima přikyvovala, což znamenalo, že se opravdu soustředí. Jenomže ne na Aru.

„Mami. Jestli nic neřekneš, tak –“

Pííííp!

Pííííp!

Pííííp!

Máma povytáhla jemně vykroužené obočí a zadívala se na Aru. *Víš, co máš dělat.* Aru to věděla. Jen se jí do toho nechtělo.

Skulila se z gauče a jako Spiderman prolezla po zemi, jestli aspoň takhle nezíská máminu pozornost. Nebyla to žádná hračka, podlaha byla posetá knihami a poloprázdnými hrnký čaje s kořením. Ohlédla se a viděla, jak si máma něco poznamenává do zápisníku. Aru svěsila ramena, otevřela dveře a zamířila ke schodům.

V pondělí odpoledne vládl v muzeu klid. Dokonce ani Sherrilyn, vedoucí muzejní ochranky a trpělivá Aruina víkendová chuva, v pondělí nepřicházela. Každý jiný den – kromě nedělí, kdy měly zavřeno, pomáhala Aru rozdávat návštěvnické nálepky. Naváděla hosty k různým expozicím a ukazovala jim, kde jsou záchody. Jednou se jí dokonce poštěstilo vynadat jednomu nešťastníkovi, který poplácal kamenného slona, opatřeného nápadnou cedulkou NEDOTÝKAT SE (Aru ten zákaz chápala tak, že se vztahuje na všechny kromě ní).

Věděla, že v pondělí se dají čekat jen náhodní návštěvníci, kteří se přišli schovat před špatným počasím. Nebo ti, kdo potřebují nenápadně vyjádřit obavy, že Muzeum starého indického umění a kultury uctívá ďábla. A někdy to byl prostě jen poslíček od FedExu s balíčkem.

Rozhodně nečekala, když otvírala dveře, že za nimi uvidí tři žáky Augustovy základní školy. Aru se zhoupł žaludek, jako by se s ní najednou zastavil výtah. Břicho se jí stáhlo leknutím, hekla a ti tři shlíželi na její pyžamo se Spidermanem.

První, Poppy Lopezová, si založila opálené pihovaté ruce na prsou, hnědé vlasy měla stažené dozadu do přísného drdolu jako baletka. Druhý, Burton Prater, natáhl ruku a na dlani mu ležela ošklivá pence. Burton byl malý a bledý a v pruhované žluto-černé košili vypadal jako nešťastný čmelák. Třetí, Arielle Reddyová, třídní krasavice s tmavě hnědou pletí a lesklými černými vlasy, na ni jen zlostně zírala.

„Já to věděla,“ prohlásila Poppy vítězně. „Na matice jsi všem namluvila, že tě máma vezme na prázdniny do Francie.“

Vždyť mi to taky slíbila, pomyslela si Aru.

Jednou v létě se máma schoulila na gauči, unavená z další zámořské cesty. Těsně předtím, než usnula, stiskla Aru rameno a řekla: *Možná tě na podzim vezmu do Paříže, Aru. U Seiny je jedna kavárna, kde slyšíš, jak vycházejí hvězdy, než se roztančí po večerní obloze. Zajdeme si do pekařství a do muzeí, budeme pít kávu z maličkých šálků a celé hodiny trávit v zahradách.*

Tu noc nemohla Aru usnout. Představovala si úzké

klikaté uličky a zahrady tak nóbl, že i kytky se v nich tváří nadutě. Díky máminu slibu si uklidila pokoj a bez námitek umyla nádobí. A ve škole si z té naděje udělala brnění. Všichni ostatní spolužáci na Augustově základce měli prázdninové domy na místech jako Maledivy nebo Provence a stěžovali si, když měli jachty v servisu. Ten příslib Paříže Aru o maličký krůček popostrčil mezi ně.

Ted' měla co dělat, aby se pod pohledem Poppyiných modrých očí nescvrkla. „Máma musí na přísně tajnou misi od muzea. Nemohla mě nikam vzít.“

Trochu to byla pravda. Na služební cesty ji máma nikdy nebrala.

Burton zahodil zelenou minci. „Ošidila jsi mě. Dal jsem ti dvě babky!“

„A dostal jsi *starobylou* penci –“ začala Aru.

Arielle jí skočila do řeči. „My víme, že lžeš, Aru. Protože jsi *lhářka*. A až se vrátíme do školy, všem to řekneme –“

Aru se smrskly vnitřnosti. Když minulý měsíc do Augustovy základní školy nastupovala, těšila se. Dlouho jí to nevydrželo.

Na rozdíl od jiných studentů ji do školy nevozil elegantní černý vůz. Neměla dům na pobřeží. Neměla studijní pokoj ani sluneční pokoj, jen *pokoj*, a bylo jí jasné, že je to ve skutečnosti spíš komora trpící velikášským komplexem.

Čeho měla dost, to byla určitě představitost. Aru snila celý svůj život. Každý víkend, když čekala, až se máma vrátí domů,

si o ní spřádala příběh: je špionka, vyhnaná princezna, čarodějka.

Máma tvrdila, že se jí nechce jezdit na služební cesty, ale že jsou nutné, aby udržela muzeum v provozu. A když už byla doma a zapomněla třeba na Aruin šachový kroužek nebo zpěv ve sboru, nebylo to proto, že by na dceru kašlala, ale protože měla moc práce s udržováním světového míru, rozvojem umění a tak dále.

A proto, když se spolužáci ve škole ptali, vyprávěla jim Aru pohádky. Jako ty, co si vymýšlela pro sebe. Mluvila o městech, která nikdy nenavštívila, a o jídlech, která nikdy nejedla. Když přišla v okopaných botách, vysvětlovala, že ty lepší poslala do Itálie na opravu. Čelila nepatrně povytaženým obočím a schválně komolila jména obchodů, kde nakupovala oblečení, z Targetu udělala francouzský *Tar-Jay*, z Walmartu německý *Vahl-Mahrt*. A když to nevyšlo, prostě si odfrkla a řekla: „Věřte mi, tuhle značku neznáte.“

A tímhle způsobem mezi ně zapadla.

Nějakou dobu jí ty lži procházely. Dokonce byla pozvaná na víkend u jezera s Poppy a Arielle. Všechno to ale zkažila, když byla přistižena, jak se krade mezi zaparkovanými auty. Arielle chtěla vědět, které z nich je její. Aru namátkou na jedno ukázala a Arielle zmrzl úsměv na rtech. „Cože? Vždyť je to naše auto.“

Ted' v muzeu se Arielle na Aru ušklíbala úplně stejně pohrdavě.

„Říkala jsi nám, že máš slona,“ obula se do ní Poppy.

Aru ukázala na kamennou sochu za sebou. „Jasně že mám!“

„Prý jsi ho zachránila z Indie!“

„No, máma říkala, že byl zachráněný z jednoho chrámu, takže –“

„A říkala jsi, že máš prokletou lampu,“ dodala Arielle.

Aru si všimla červeného světýlka na Burtonově telefonu. Svítilo, neblikalo. Nahrává si ji! Zpanikařila. Co když se video dostane na síť? Pak by jí zbývaly dvě možnosti: 1. Doufat, že se nad ní vesmír slituje a postará se, aby se samovznítla, než začne škola, nebo 2. Změnit si jméno, vypěstovat si bradku a odstěhovat se.

Nebo, aby se tomu úplně vyhnula...

... mohla by jim ukázat nemožné.

„Ta prokletá lampa je opravdická,“ prohlásila. „Dokážu vám to.“

KAPITOLA 2

Ajajaj

B yly čtyři hodiny odpoledne, když Aru se třemi spolužáky vešla do Síně bohů.

Čtvrtá hodina odpoledne je něco jako sklep. Teoreticky úplně nevinná věc. Ale když se nad tím sklepem vážně zamyslíte, je to cement nalitý na živé zemi. Má smradlavé neupravené prostory a dřevěné trámy, které házou až moc ostré stíny. Jako by říkal: *Skoro, ale ne úplně*. Čtyři odpoledne je něco podobného. *Skoro, ale už ne úplně odpoledne*. *Skoro, ale ještě ne úplně večer*. A tímhle způsobem si magie a noční můry vybírají tyhle neurčité chvíle a čekají.

„Kde máš vůbec mámu?“ zajímala se Poppy.

„Ve Francii,“ odpověděla Aru a pokoušela se držet bradu nahoře. „Nemohla jsem jet s ní, protože se musím starat o muzeum.“

„Asi zase lže,“ zahučel Burton.

„Rozhodně lže. To je to jediný, co umí,“ přisadila si Arielle.

Aru se objala rukama. Uměla spoustu věcí, jen kdyby si toho někdo všiml. Uměla si zapamatovat věci, které slyšela jenom jednou. Uměla hrát šachy, a to tak, že by jela na státní šampionát, kdyby jí Poppy a Arielle neřekly: *Šachy nikdo nehraje, Aru. To nemyslíš vážně.* A tak z kroužku odešla. Bývala dobrá i při písémkách. Jenže když teď k nějaké zasedla, dovedla myslet jenom na to, jak je ta škola drahá (mámu stála celé jmění) a jak všichni koukají na její boty, které byly moderní loni, ale letos už ne. Aru chtěla, aby si jí všímali. Jenže si jí všímali z nesprávných důvodů.

„Měla jsem dojem, žeš říkala, že máte byt v centru města. Ovšem ve školním adresáři byla uvedená tahle skládka,“ odfrkla si Arielle. „Takže ty fakt bydlíš v muzeu?“

Jo.

„Ne. Rozhlídni se – vidíš snad můj pokoj?“

Je nahore...

„Když tu nebydlíš, tak jak to, že máš na sobě pyžamo?“

„V Anglii dneska nosí ve dne pyžamo každý,“ hájila se Aru.

Možná.

„I královská rodina.“

Kdybych byla královského rodu, z pyžama nevylezu.

„Jak myslíš, Aru.“

Čtveřice se zastavila v Síni bohů. Poppy nakrčila nos. „Jak to, že ti tví bohové mají tolik rukou?“

Aru zrudly špičky uší. „Prostě mají.“

„Nemáte vy asi tak tisíc bohů?“

„Já nevím,“ odpověděla.

A tentokrát mluvila pravdu. Máma jí řekla, že hinduistická božstva jsou četná, ale nezůstávají celou dobu jednou osobou. Někdy se reinkarnují – jejich duše se znovu narodí v někom jiném. Tahle představa se Aru zamlouvala. Občas přemýšlela, kým by byla v jiném životě. Možná, že její nová verze by věděla, jak porazit nestvůrnou sedmou třídu.

Její spolužáci se rozběhli po Síni bohů. Poppy vystrčila boky a zamávala rukama, napodobila jednu sochu a rozesmála se. Arielle ukázala na kyprou postavu bohyně a protočila panenky. Aru cítila v břiše horko.

Přála si, aby se ty sochy na místě rozpadly. Přála si, aby nebyly tak... nahé. Tak jiné.

Připomnělo jí to minulý rok, kdy šla s mámou na slavnostní banket šesté třídy ve své staré škole. Aru si oblékla to, co měla nejhezčího: jasně modrý komplet *salwar kameez* s drobnými zrcadélky ve tvaru hvězd, vyšívaný tisíci stříbrných nití. Máma si vzala tmavě rudé sárí. Aru si připadala jako z pohádky. Aspoň do chvíle, než vešly do slavnostního sálu a všichni se na ně dívali trochu útrpně. Nebo rozpačitě. Jedna holka hlasitě zašeptala: *Ona neví, že není Halloween?* Aru radši předstírala, že ji bolí břicho, aby mohla odejít dřív.

„Nech toho!“ okřikla teď Burtona, který začal štouchat do trojzubce boha Šivy.

„Proč?“

„Protože... protože tu jsou kamery! A až se máma vrátí, oznámí to indické vládě a ta si na tebe došlápne.“

Lež, lež, lež. Ale fungovalo to. Burton couvl.

„Tak kde máš tu lampu?“ zeptala se Arielle.

Aru došla dozadu expozice. Skleněná vitrína pomrkávala v podvečerním světle. *Diya* pod ní vypadala jako zahalená ve stínech, zaprášená a nezajímavá.

„To je *ono*?“ zeptala se Poppy. „Vypadá to jako něco, co můj bráška vyrobil ve školce.“

„Muzeum získalo *diyu* z Bháratu po roce 1947, kdy Indie vyhlásila nezávislost na Británii,“ snažila se Aru napodobit matčin kurátorský hlas. „Má se za to, že lampa z Bháratu se kdysi nacházela v chrámu ve městě“ – *hlavně se nezakoktej* – „Ku-ruk-šet-ra-“

„Kuru co? To je divný jméno. Proč tam byla?“ zeptal se Burton.

„Protože to bylo dějiště války z Mahábháraty.“

„Z čeho?“

Aru si odkašlala a nasadila průvodcovský tón.

„Mahábhárata je jeden ze dvou prastarých eposů. Byl napsán v sanskrtu, starém indickém jazyce, kterým se už nemluví.“ Aru se odmlčela, aby to náležitě vyznělo. „Mahábhárata vypráví příběh o občanské válce mezi pěti bratry Pánduovci a stovkou jejich bratranců –“

„*Stovkou* bratranců?“ opakovala Arielle. „To není možný.“

Aru ji ignorovala.

„Legenda tvrdí, že rozsvícení lampy z Bháratu probudí Spáče, démona, a ten povolá Šivu, obávaného boha zkázy, který se roztancuje po světě a přinese konec času.“

„Roztancuje?“ zamračil se Burton.

„Je to kosmický tanec,“ doplnila Aru, aby to znělo líp.

Když si představovala tančícího boha Šivu, viděla v duchu někoho, kdo dusá po nebi, v mracích se objevují trhliny jako blesky, celý svět se láme a rozpadá.

Ale bylo jasné, že spolužáci si představují nějaký country dupák.

„Takže když tu lampu rozsvítíš, svět skončí?“ zajímal se Burton.

Aru k ní zalétla pohledem, jako by čekala, jestli k tomu lampy něco nedodá. Ta však mlčela, jak už to lampy dělávají. „Ano.“

Arielle se zašklebila. „No tak to udělej. Jestli říkáš pravdu, tak to dokaž.“

„Jestli říkám pravdu – což mimochodem říkám –, víš vůbec, co by to způsobilo?“

„Nesnaž se z toho vylhat. Prostě ji rozsvít. Vyzývám tě.“

Burton zvedl telefon. Rudé světýlko se jí posmívalo.

Aru polkla. Kdyby tu byla máma, odtáhla by ji za uši. Ale ta se nahoře chystala odjet – už zase. Upřímně, pokud je ta lampa tak nebezpečná, proč by pořád odjížděla a nechávala Aru tady? Ano, měla tu Sherrilyn. Jenže ta trávila většinu času sledováním *Skutečných paniček z Atlanty*.

Možná by se nic nestalo. Rozsvítí jen malý plamínek a hned ho zase sfoukne. Nebo schválně rozbije vitrínu a bude dělat, že ji to proklelo. Začne chodit jako zombie. Nebo lézt jako Spiderman. Všechny to tak vyděsí, že o tom nikde ani nečeknou.

Prosím, prosím, už nikdy nebudu lhát, slibuju.

Opakovala si to v hlavě, zatímco se natahovala po skleněném poklopu. Jakmile jej zvedla, osvítily lampu paprsky tenkého rudého světla. Kdyby do některého laserového paprsku padl jediný vlas, přihnalo by se do muzea policejní auto.

Poppy, Arielle a Burton se unisono prudce nadechli. Aru se nafoukla. *Vidíte? Já vám říkala, že je to důležitá věc.* Napadlo ji, že tímhle skončí. Možná jim to bude stačit. Jenže pak se Poppy naklonila dopředu.

„Tak dělej,“ pobídla ji. „Nudím se.“

Aru vytukala bezpečnostní kód – datum svých narozenin – a sledovala, jak rudé paprsky zmizely. Do vzduchu se vmísila vůně hliněné *diyi*. Vonělo to jako uvnitř chrámu, všemi spálenými věcmi a kořením.

„Prostě řekni pravdu, Aru,“ ponoukla ji zas Arielle. „Když se přiznáš, že kecáš, dáš nám akorát každému deset dolarů a my nevypustíme to video, jak ses chytila do vlastní hloupý lži.“

Ale Aru věděla, že tím by to neskončilo. Kdyby si měla vybrat mezi démonem, který dovede zničit svět, a holkou ze sedmičky, zvolila by si (nejspíš jako každý jiný) toho démona.

Bez rudých paprsků působila lampa nebezpečně. Jako by vycítila, že padla jedna bariéra. Aru po zádech šplhal mráz, prsty jí znecitlivěly. Malá kovová miska uprostřed lampy jí na jednu velmi připomínala upřené oko. Zíralo přímo na ni.

„Já... já nemám sirky,“ vykotala a couvla.

„Já jo.“ Poppy jí podala zelený zapalovač. „Vzala jsem ho bráchovi z auta.“

Aru se po něm natáhla. Přejela po kovovém kolečku a vyskočil plamínek. Dech se v ní zadrhl. Rozsvítí ji jen na chvíli. Pak sehraje hysterku Aru, vylíže se z téhle šlamastyky a *už nikdy* nezalže.

Když přiblížila plamínek k lampě, Sín bohů potemněla, jako by se vypnulo veškeré přirozené světlo. Poppy a Arielle se přisunuly blíž. Burton chtěl taky popojít, ale Poppy ho odstrčila.

„Aru...“

Ten hlas jako by na ni volal přímo z *vnitřku* hliněné lampy.

Málem upustila zapalovač, ale stačila ho ještě zachytit v hrsti. Nemohla odtrhnout oči od lampy. Jako by ji k sobě přitahovala blíž a blíž.

„Aru, Aru, Aru –“

„Tak dělej, Šahovko!“ zavřískala Arielle.

Koutkem oka Aru viděla rudé světýlko na Burtonově telefonu. Slibovalo jí hrozný rok, salát z jídelny nacpaný do skříňky, máminu zachmuřenou, zklamanou tvář. Ale možná, že jestli tohle zvládne, jestli se jí nějakým štěstím povede

Arielle a Poppy a Burtona ošidit, možná ji nechají sedět s nimi u oběda. Možná by se nemusela schovávat za svými historkami, její život by byl konečně *dostatečný*.

A tak to udělala.

Přiblížila plamen k okraji *diyi*.

Když se její prst dotkl hliněné misky, projela Aru hlavou zvláštní myšlenka. Vzpomněla si, jak viděla dokument o tvorech žijících v hlubinách moře. Jak někteří z nich používají lákadlo, třeba kouli světla, aby nalákali kořist. V okamžiku, kdy se ryba odváží připlout k tomu světýlku vznášejícímu se ve vodě, chňapne ji mořský tvor do obrovských čelistí. Stejně na ni působila ta lampa: malá jasná svatozář, kterou vysílá netvor skrývající se ve stínech...

Léčka.

V okamžiku, kdy se lampa rozsvítila, explodovalo Aru za očima světlo. Z lampy se vyplížil stín, nahrbil hřbet a rozkle-nul se. Vydal strašlivý zvuk – byl to smích? Nemohla ten zvuk vytrást z hlavy, lepil se jí k myšlenkám jako mastná usazení-na. Jako by seškrábl a zahodil veškeré ticho.

Stínový tvor se vybelhal z lampy. Aru se potácela a couvala, do kostí se jí zahryzla panika. Pokusila se svíčku sfouknout, plamen se však nedal. Stín se zvolna rozrostl na noční můru, vysokou a pavoukovitou, s rohy a tesáky a kožichem.

„Ach, Aru, Aru, Aru... *cos to provedla?*“

KAPITOLA 3

Probuzení

Aru se probírala na podlaze. Světla zablikala. Něco v místnosti páchlo, jako by to rezavělo. Zvedla se na loktech, očima hledala lampu. Ale byla pryč. Nezbyla po ní ani stopa, jen skleněné střepy na zemi. Aru natáhla krk a ohlédla se za sebe...

Všechny sochy stály obrácené k ní.

Po zádech jí přeběhl mráz.

„Poppy?“ zavolala a vytáhla se do stoje. „Arielle? Burtone?“

A pak je uviděla.

Všichni tři pořád stáli natlačení k sobě. Vypadali, jako když se zastaví film uprostřed bojové scény. Poppy měla ruku na Burtonově hrudi, on stál na patách, zakláněl se, jako by měl spadnout. Arielle pevně tiskla víčka, pusou otevřenou v němém výkřiku. Byli ztuhlí v čase. Aru se natáhla a dotkla se jich.

Kůži měli teplou. Na krku jim tepala krev. Jenže se nehýbali.
Nemohli se pohnout.

Co se to stalo?

Pohled jí sjel na rudé světýlko v Burtonově kapse. Telefon. Mohla by tu nahrávku vymazat. Ale telefon by mu z kapsy nedostala. Všechno bylo zmrzlé. Až na ni.

Tohle je sen. Musí to být sen. Štípla se.

„Au!“ vyjekla a šklubla sebou.

Rozhodně byla vzhůru. A svým způsobem byli vzhůru i spolužáci. Ale jak to, že je všechno tak... nehybné? Odkudsi mimo Sín bohů se ozval skřípot. Napřímila se. Připomínalo to otvírající se dveře.

„Mami?“ zašeptala a rozběhla se. Máma ten divný zvuk jistě slyšela a jde dolů. Ta už si s tím poradí.

U vchodu do Síně bohů Aru uviděla tři věci, které nedávaly smysl:

1. Máma zmrzla s oběma nohama nad zemí, jako by ztuhla v běhu. Černé vlasy jí ani nestačily dopadnout na záda. Oči a pusku měla doširoka otevřené panikou.
2. Celá místnost vypadala divně, potemněle a ploše. Protože *nic* nevrhalo stín.
3. Ten skřípavý zvuk nedělaly dveře. Vycházel od slona.

Aru, která pociťovala něco mezi posvátnou úctou a hrůzou, zírala, jak se kamenný slon, jenž stál v muzeu desítky let,

najednou přikrčil k zemi. Zvedl chobot – ten chobot, který Aru celé roky používala jako věšák na batoh – k čelu. Znovu to zaskřípalo a vykloubila se mu čelist.

Aru se zděšeně rozběhla k mámě. Sáhla jí po ruce, pokoušela se ji stáhnout na zem. „Mami! Ten slon je posedlý. *Fakt se musíš probrat!*“

Máma se ani nepohnula. Aru sledovala její pohled. Ve chvíli, kdy ztuhla, hleděla přímo do Síně bohů.

„Mami?“

Z nitra slona zaburácel hlas. Hluboký a drsný a letitý. Aru couvla.

„KDO SE OPOVÁŽIL ROZSVÍTIT LAMPU?“ zavolal ten hlas, temný jako bouře. Aru čekala, že slonovi vyrazí z tlamy blesky, což by ji za jiných podmínek nadchlo. „KDO SE OPOVÁŽIL PROBUDIT SPÁČE Z DŘÍMOTY?“

Aru se roztrásla. „T-to já... ale nemyslela jsem to vážně!“

„LŽEŠ, VÁLEČNÍKU! A PROTO JSEM BYL POVOLÁN.“

Z otevřené sloní tlamy se ozvalo máchání křídel. Aru polkla.

Tohle je konec, o tom nepochybovala. Žerou ptáci lidi? To asi závisí na tom, jak jsou velcí. Nebo jak jsou velcí ti lidé. Nechtěla to zkoumat, zkusila si zabořit tvář mámě do boku, ale pod ztuhlou paži se nevešla. Zvuky ze slona pořád sílily. Na zemi se protahoval stín, mohutný a okřídlený.

To, co mluvilo, vylétlo slonovi z tlamy.

Byl to...

Holub.

„Uf!“ vyhrkla Aru.

Máma jí často připomínala, že holubi jsou „okřídlené krysy“.

„Kde je?“ zjišťoval holub. „Jeden z prastarých pěti válečníků rozsvítil lampu z Bháratu –“

Aru naklonila hlavu, a než se stačila zarazit, vyletěla z ní otázka: „Jak to, že teď zniš jinak?“

Zevnitř slona ten hlas působil, jako by dokázal přesvědčit horu, aby se proměnila v sopku. Teď připomínal jejího matikáře, který se jednou dal do zpěvu a přitom šlápl na kostičku lega. Zbytek dne už jen bolestně sípal.

Holub nafoukl hrud'. „Něco se ti nezdá na tom, jak mluvím, lidská holko?“

„Ne, ale –“

„Nepřipadám ti jako pták schopný napáchat velikou zkázu?“

„Chci říct –“

„Protože ti musím oznámit, že mě nesnášejí celá města. Vyslovují mé jméno jako kletbu.“

„A na tom je něco dobrého?“

„Na tom je něco mocného,“ odfrkl si pták. „A když si mám vybrat mezi dobrem a mocí, volím vždycky to druhé.“

„Proto jsi holub?“

Jsou ptáci schopni mhouřit nenávistně oči? Pokud ne, tenhle to rozhodně uměl napodobit.

„Lampa byla rozsvícena. Spáček se začne probírat. Mou posvátnou povinností je vést bratra Pánduovce, který ji rozsvítil.“

„Pánduovce?“ opakovala Aru.

To jméno znala. Bylo to příjmení pěti bratrů z eposu Mahábhárata. Máma tvrdila, že každý z nich vládne značnými schopnostmi a fantastickými zbraněmi, protože jsou to synové bohů. *Hrdinové*. Ale co to má společného s lampou? Že by se praštila do hlavy a ani si toho nevšimla? Osahala si lebku, jestli nemá bouli.

„Ano. Pánduovce,“ opakoval jízlivě holub. Nafoukl hrud'. „Jenom některý z pěti bratrů Pánduovců dokáže lampu rozsvítit. Nevíš, kam odešel, lidská holko?“

Aru zvedla bradu. „Tu lampu jsem rozsvítila já.“

Pták na ni zůstal hledět.

„No, tak to se můžeme se světem rozloučit.“

KAPITOLA 4

Ne=kom=pe=tent=nost

Aru někde četla, že když zíráte na šimpanze, bude na vás zírat taky, usmívat se... a pak na vás zaútočí. Nikde se nedočetla, jaké následky má zírání na holuba. Ale věděla, že pohled je mocná zbraň. Máma jí vyprávěla historky o Gandhári, královně, která dobrovolně nosila pásku přes oči ze solidarity se svým slepým manželem. Jenom *jednou* si ji stáhla, aby se podívala na svého nejstaršího syna. Její pohled byl tak mocný, že by ho mohl udělat nepřemožitelným – pokud by byl nahý. Jenže on se moc styděl, než aby si svlékl prádlo. I tak byl supersilný, ovšem ne tolik, jak by mohl být. (Aru s ním soucítila. Musel to být pořádný trapas.)

A tak Aru udržovala oční kontakt s holubem... ale couvla o krok.

Nakonec to pták nevydržel. Skonil hlavu. Svěsil křídla.

„Poslední dřímající Pánduovec byl tak skvělý!“ potřásl hlavou. „Poslední Ardžuna byl senátor. Poslední Judhištira známý soudce. Poslední Bhíma byl olympijský atlet a Nakula a Sahadéva se proslavili coby modelové, napsali úžasné bestsellery o sebezdokonalování a založili první studia hot jógy na světě! A hleďme, jak tenhle rod dopadl: holka!“

Aru připadalo, že to není fér. I známí lidé bývali dětmi. Soudci se nenarodili v parukách a s kladívky.

A to vedlo k další otázce: O čem to ten pták mele? Ta jména – Ardžuna, Judhištira, Bhíma, Nakula a Sahadéva – patřila pěti nejznámějším bratrům Pánduovcům. Kromě nich existoval ještě jeden – Karna, tajný Pánduovec. V bájích ti ostatní ani netušili, že je jejich bratr, dokud nezačala válka.

A proč ten pták řekl *dřímající*? Myslel tím spící?

Holub sebou praštil na záda a dramaticky si přetáhl křídlo přes zobák. „Takže tohle má být můj osud,“ lamentoval. „Já býval *někdo*. Na úrovni, abys věděla.“ Odfrkl si.

„Ehm... tak promiň?“

„No, to je mi teď platné!“ Holub zvedl křídlo a zabodl se do ní pohledem. „Na to jsi měla myslet, než jsi nás dostala do téhle kaše! Jenom se na sebe podívej... Děs běs.“ Přikryl si hlavu oběma křídly a brumlal si pro sebe: „Proč musí mít každá generace svoje hrdiny?“

„Počkat. Takže pět bratrů Pánduovců je v každé generaci?“ zeptala se Aru.

„Bohužel,“ odušil pták a rozhodil křídly.

„A já k nim patřím?“

„Prosím, nenuť mě to říkat znova.“

„Ale... jak to můžeš vědět jistě?“

„Protože jsi rozsvítila lampu!“

Aru se odmlčela. Ona tu lampu *vážně* rozsvítila. Přisunula plamen ke kovovému okraji. Ale byl to zapalovač Poppyina bratra. To se nepočítá? A chtěla lampu rozsvítit jenom na vteřinku, ne ji *nechat* hořet. Není tím pádem jenom kousíček hrdiny?

„Jsem si dost jistý, že jsi Pánduovec,“ pokračoval pták. „Skoro jistý. Přinejmenším to rozhodně nemíním popírat. Co bych jinak dělal *tady*? A když jsme u toho, *proč* tu vlastně jsem? Jak to, že trčím v tomhle mizerném těle?“ Zahleděl se ke stropu. „Kdo jsem?“

„Já –“

„No nic, to je fuk.“ Pták si rezignovaně povzdechl. „Když už jsi rozsvítila tu prokletou lampu, ten další o tom bude vědět.“

„Kdo –?“

„Musíme jenom projít Bránou mnohých. Ta vždycky ví. Navíc je to mnohem jednodušší než hledat v mapách Googlu. To je nejzmatenější vymyšlenost tohohle století.“

„Jsi pták! Neměl bys *vědět* sám od sebe, kam letět?“

„Já nejsem jenom tak nějaký pták, ty drzý hrdino. Jsem –“ vyhrkl pták, pak se zarazil. „Vlastně je asi jedno, kdo jsem. Jde o to, že tohle musíme zarazit, než dojde k vážné zkáze. Kdekoliv Spáč projde příštích devět dní, čas zmrzne. Devátý den se dostane k ničiteli a Šiva se dá do tance, kterým ukončí veškerý čas.“

„Nemůže ničitel prostě říct: *Děkuju, nechci?*“

„Ty o bozích nic nevíš,“ odfrkl si holub.

Aru se zarazila a uvažovala o tom. Nešokovalo ji pomýšlení, že bohové a bohyně vážně existují, ale to, že je lidé mohou poznat. Připadali jí jako měsíc: natolik vzdálení, že na ně málokdy pomyslela, a dost zářiví, aby vzbuzovali úžas.

Ohlédla se na svou ztuhlou mámu a na spolužáky. „Takže tady budou prostě takhle trčet?“

„Jenom dočasně,“ poučil ji pták. „Pokud ovšem neprojevíš nekompetentnost.“

„*Ne-kom-pe-tent-nost?* V jakém to je jazyce?“

Pták praštil hlavou do dřevěného zábradlí. „Vesmír má krutý smysl pro humor,“ zasténal. „Ty jsi jedna z mála, kdo mohou všechno zase napravit. Na druhou stranu, jsi taky ten, kdo to pokazil. Takže ty a ten druhý musíte být hrdiny.“

Aru to moc hrdinsky neznělo. Spíš jako obrovský binec, který vyžaduje obrovskou čistku. „Jak to myslíš, ten druhý?“

„Tvůj sourozenec, kdo jiný! Myslíš, že se do toho můžeš pustit sama? Výpravy si žádají rodiny. Tvůj bratr – nebo možná sestra, i když nevím, jestli se to už někdy stalo – na tebe bude čekat. Když se probudí jeden Pánduovec, probere se i další, obvykle ten nejlíp připravený vypořádat se s dotyčným úkolem. Až dosud to ale vždycky byli dospělí lidé, ne nevyzrálé hromádky hormonů a nekompetentnosti.“

„Díky.“

„Tak pojď, holka.“

„Kdo jsi?“

Aru nemínila udělat ani krok bez nějakého prověření. Jenže pochybovala, že s sebou pták nosí tašku s doklady.

Holub se zarazil a pak řekl: „Dítěti sice nepřísluší vyslovovat tak význačné jméno, ale můžeš mi říkat Subalo.“ Načepýřil peří. „Jsem – teda, no, byl jsem... To je dlouhá historie. Hlavní věc je, že jsem přišel pomoci.“

„Proč bych s tebou měla někam chodit?“

„Nevděčné děcko! Copak nemáš smysl pro dharmu? Tohle je tvůj úkol! Mráz se bude ve Spáčových stopách šířit jako nemoc. Pokud ho nezastavíme do nového měsíce, zůstane tvoje matka takhle navěky. To bys chtěla?“

Aru zahořely tváře. Jistěže by to nechtěla. Bohužel jí připadalo, jako by se celý svět roztočil opačně a ona ještě nenašla rovnováhu.

„Ty se jmenuješ Subala? To je moc dlouhý,“ uvažovala a do srdce se jí vkrádal strach. „Co když budu potřebovat pomoc a budu tě muset volat? Než to ze sebe dostanu, přijdu o nohu nebo o ruku. Budu ti říkat Sue.“

„Sue je holčičí jméno. Já jsem samec.“

Aru, která často musela poslouchat Sherrilynniny nahrávky Johnnyho Cashe, se Subalou nesouhlasila.

„To teda ne. Existuje přece písnička ‚Chlapec jménem Sue‘. Víš, jeho táta odešel z domu, když mu byly tři –“

„Ušetři mě vulgární country hudby,“ zahučel Subala a rozletěl se ke sloní tlamě.